

5/2016

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

K. J. Parkerová
Bezpečný úkryt
Sam J. Miller
Trhlina
Ian McDonald
Botanica Veneris

ČESKÉ POVÍDKY

Josef Pecinovský
Řím v plamenech
Martin Sokol
Všechny důvody
pro strach ze tmy

PUBLICISTIKA

Marek Dobeš
Terry Rawlings – Blade Runner
Jason Sanford
Deadpool a konec přesvědčení,
že žánrové příběhy
jsou jen pro děcka
Roman Bilek
Severní vítr je krutý...
i ve fantastice!

Cena: 95 Kč – 4, eura

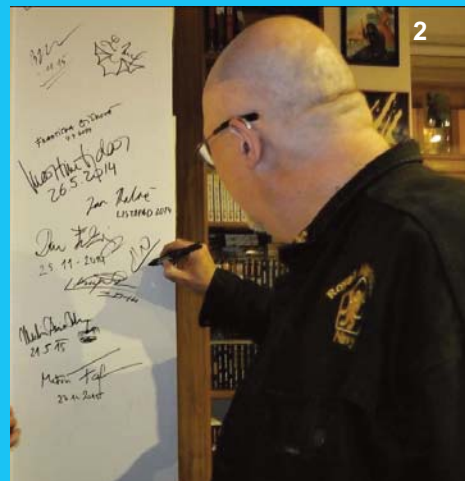

9 771804 660004

0.5

Michael Swanwick
Ohnivá róba

JANU KOTOUČOVI KŘTIL NOVOU KNIHU DAVID WEBER

1. Na počátku pohovořili Jan Kotouč a nakladatel Robert Pilch (David Weber se „ztratil“ kdesi v pražském ruchu a přijel o půl hodiny později.)
2. David Weber se zvěčňuje na zdi knihkupectví Fantasya 3. Opatrně, jen opatrně, knihy i šampusu je škoda. 4 a 5. Návštěvníci se dobře bavili 6. Kromě knihy se David Weber rozhodl pokřtít i Honzu Kotouče 7. Ani kapka nazmar 8. David Weber, Lucie Lukačovičová, Vláda Kejval a Vlado Ríša (odleva) 9. Nastoupilo „znehodnocování“ knih 10 Šéfredaktor XB-1 Vlado Ríša v plné práci

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Ohnivá róba	3
K. J. Parkerová: Bezpečný úkryt	8
Sam J. Miller: Trhlina	15
Ian McDonald: Botanica Veneris: Třináct vystřihovánek Idy...	20

Domácí SF

Josef Pecinovský: Řím v plamenech	33
Martin Sokol: Všechny důvody pro strach ze tmy	49

Publicistika

<i>rozhovor</i> Marek Dobeš: Terry Rawlings – Blade Runner	60
Jason Sanford: Deadpool a konec přesvědčení...	63
Roman Bílek: Severní vítr je krutý... i ve fantastice!	64

Fantastická věda

Záhada černého Merkuru objasněna; Chytré oblečení; Videohry dětem svědčí; Umělý hmat; Rozklad vody dvakrát účinnější; Budou plasty hnit?	62
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry:</i> Pátá vlna; Terminus; Bohové Egypta; Čarodějnice; Batman vs. Superman: Úsvit spravedlnosti; Husí kůže; Viktor Frankenstein; <i>Klapka!</i>	68
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Andrés Neuman Galán: Cestovatel stoletím; Neal Schusterman: Bez šance; Sabaa Tahirová: Jiskra v popelu; Roman Turčany: Khaal vzdorující; Brian McClellan: Příslib krve; Steve Cockayne: Tuláci a ostrované; Tommy Wallach: Všichni jsme hleděli vzhůru; Robert Sine: Odlesky v mramoru; <i>Thor: Příběhy z Asgardu;</i> <i>Nové knihy</i>	74
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.
prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 4. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Marianna Alferova

Soumrak knih

Na to, že jedouce metrem nebo tramvají valná většina cestujících třímá v ruce mobil, jsem si už tak nějak zvykl. Nicméně, hlavně po ránu je v dopravních prostředcích také hodně lidí s novinami v ruce, hlavně s těmi, co jsou zadarmo.

Během dne se však objevuje hodně čtenářů, nejspíš knih.

Proč nejspíš?

Málokdo už s sebou dnes vládčí papírovou knihu. Naštěstí ne že by tací nebyli, ale daleko větší podíl je těch, co mají v rukách čtečky nebo cosi louskají v mobilech. V mém věku jim trochu závidím. Mé stařecké oči luští titěrná písmenka v mobilu už jen velmi nesnadno.

Dlouho jsem se čtečce bránil. Miluji knihy, které lze vzít do ruky, když jsou nové voní papírem, v případě nutnosti je možné využít je jako zbraň (například takové sbírky povídek jako Legendy: Draci, Legendy: Prokleté knihovny nebo Excelsior, gentlemani), nebo u těch horších jako podložku pod monitor. (Sám tam mám tři.) Knihy mají tu nevýhodu, že zabírají místo, které by zvláště ženy vládnoucí domácnostmi dokázaly využít daleko účelněji, že? Ostatně u mě doma jsou knihy kam oko padne a je nutné z nich neustále utírat prach. Halt žena tu nevládne, tak si užívám.

Stejně jako kdysi do internetu byl jsem do čtečky uvtán bez možnosti jakéhokoli odporu. Prostě mi ji pan majitel koupil a předal.

Jsem v podstatě technický typ, dlouholetou práci ve výzkumu jsem se naučil neopovrhovat novinami, i když se jim vědomí i podvědomí brání. Většina knih se nyní dá sehnat v elektronické podobě. Do čtečky se jich vejde, jak říkáme my Slováci žijící v Čechách, „neúrekom“, tedy strašně moc. Nemusím tedy s sebou tahat knihu, kterou je nutné předem dát do nějakého obalu, abych ji nepoškodil... (při jídlu, v dopravním prostředku a na jiných ke čtení vhodných místech) Písmenka se dají zvětšit tak, že i moje unavené oči s nimi nemají problém. V posteli mě nebolí tak rychle ruka, jako když musím držet, leže na boku, kilovou „cihlu“ ve tvaru knihy. Čtečka se, kupodivu (když má tuto funkci a ta moje ji má), dá, díky podsvícení displeje, využít i jako baterka. Pokud odjíždím na nějaký veteránský turnaj v basketbalu (což se občas děje), nemusím s sebou táhnout jednu tašku navíc se čtivem.

Prostě a jednoduše čtečka je poklad.

Jenže se musím přiznat, že když to jen trochu jde, raději mám v ruce papírovou knihu. A to nemluvě o tom, že když vyjde moje vlastní knížka, tak je rozdíl mezi elektronickou a papírovou verzí jako „nebe a dudy“, jak říkával můj tatínek.

Vlado Ríša

Křtiny

Na Starconu v Praze (2. 4.) proběhl krátký křest páté knihy edice Kroniky karmínových kamenů za účasti Františky Vrbenské, (autorka publicistické části), Vlada Ríši (autora Bruncvíka a nager) a Vládi Kejvala (využit na obálce) či Františka Novotného.

Další křest proběhne na Světě knihy 14. 5. od 12,00 hodin.

ŽIARSKY GEEKFEST

Všichni příznivci literární fantastiky jsou srdečně zváni na Žiarsky Geekfest, jenž se bude konat ve dnech 25. až 26. června v Městském kulturním centru v Žiaru nad Hronom. Festival je zaměřen na posílení povědomí o současné popkultuře a prezentaci zajímavostí a novinek z oblasti vědecké fantastiky, fantasy, hororu, her a japonské kultury. Prostřednictvím odborných prezentací, přednášek, workshopů a autorských čtení se vám pořadatelé snaží zajímavou vzdělávací formou nabídnout přitažlivý způsob trávení volného času, nemluvě o možnosti setkávání s lidmi podobných zájmů. Více informací najdete na webu <http://www.ziarskygeekfest.sk/>.

Ostracon

6.5.2016 – 8.5.2016

Plánované aktivity na Ostraconu jsou:

- turnaj v Dračím doupěti (1.6)
- hraní dalších RPG her (Star Wars Edge of the Empire Role-playing Game, Dračí doupě 2, příběh v DrD 1,6 z produkce Kláry a Simči)
- turnaj v lukostřelbě
- šermířská aréna
- přednášky
- komorní larp
- hraní deskových her (Dorn, Talisman, ...)

Oldřich Volek SVČ Ostrava-Zábřeh, p.o.; Gurtjevova 8, 700 30; 596 768 565; 722 129 475
oldrich.volek@svczabreh.cz
Více zde: <http://ostracon.webnode.cz/ostracon-2016/>

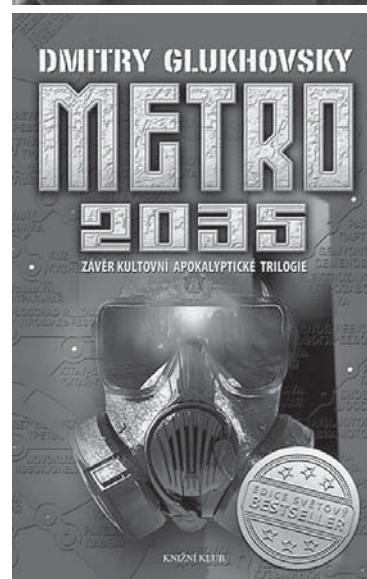
Dmitrij Gluchovskij v Praze

Na pražský knižní veletrh Svět knihy přijede jako host známý ruský spisovatel Dmitrij Gluchovskij (u nás z neznámého důvodu uváděný jako Glukhovskij). Proslavil se knihou Metro 2033, kterou napsal v osmnácti letech a vystavil ji na své internetové stránce ke čtení zdarma. Po fenomenálním úspěchu byla o dva roky později (2005) vydána i knižně.

Podle jeho knih byly vytvořeny velice úspěšné počítačové hry. Gluchovskij žije v Moskvě a je novinář.

Na veletrhu Svět knihy představí svou nejnovější knihu

Metro 2035, která završuje vcelou trilogii. Vystupovat bude hlavně v pátek 13. 5.

Ohnivá róba

(THE FIRE GOWN)

Mongolský čaroděj zrovna vtrhl do Polska, když sir Tobias Gracchus Willoughby-Quirke přijel do Buckinghamského paláce s přidělcem a jeho vlkem v patách. Do královského sídla vstoupil neobvykle svižným krokem a čekal ho tam pohled na sloužící, kteří pobíhali sem a tam ve stavu velmi blízkém panice. Vyměnil si s přidělcem významný pohled. Že by je snad zprávy, jež přinášeli, předstihly?

V tom okamžiku nejistoty zvolal lord komoří, hubený muž s nosem jako havraní zobák: „Tobiasi! Díky nebesům, že jste tu.“ Hrabě z Beckfordu chytil siru Tobyho za paži, naklonil se k němu a zašeptal: „Královna Titanie zemřela.“ Po kratičké odmlce, během níž měl sir Toby tu novinu vstřebat, pokračoval: „Údajně spontánní samovznícení. V její ložnici, ani ne před hodinou. Nejsem kouzelník, ale připadá mi to zpropadeně podezřelé. Tohle je ovšem vaše parketa, takže spoléhám na to, že věc objasníte. Zjistěte, co se doopravdy stalo, a jednou pro vždy to vyřešte.“

Vzhledem k načasování nemohla být královnina smrt čistě náhodná. Sir Toby však řekl jen: „Za normálních okolností bych se do toho bezodkladně pustil, ale můj dnešní úkol je natolik naléhavé povahy, že s ním nesmím otálet ani kvůli takové tragédii. Musím ihned hovořit s králem.“

„Ano, ano, nepochybuji o tom, že se jedná o životně důležitou záležitost. Ale pokud vás král Oberon nebude ochoten přijmout – co pak? Nebožák je z toho šoku a zármutku prakticky v kómatu a jeho stav se dozajista nezlepší, dokud se nevyjasní příčiny smrti královny Titanie.“

Obvykle bezvýraznou a přívětivou tvář siru Tobyho zkřivila nešťastná grimasa. „Tak mě tedy okamžitě zaveďte do královniných komnat.“

Vojáci, kteří stáli na stráž před dveřmi do královniných komnat, se při jejich příchodu roztoustupili. Uvnitř uviděl sir Toby na zemi dokonalý černý kruh v místech, kde orientální koberec shodl na popel. Totožné kolo, byt s měkkými okraji, vytvořily saze na stropě. Ve vzduchu se vznášel zápach ohořelého lidského masa.

Královna musela vzplát jako pochodeň.

Sir Toby se rozhlédl. Až na to černé kolo uprostřed bylo všude perfektně čisto a uklizeno. Dokonce i koberec zářil tam, kde ho nezničily plameny. „Kde je tělo?“

„Odnесли ho do kaple,“ hlásil lord Beckford.

„Cože? Tohle je místo činu! Který pitomec...?“

Lord komoří věnoval siru Tobymu pohled, jaký si obvykle nechával pro břídivy a úhlavní politické nepřátele. „Rozkázal to samozřejmě sám král Oberon. A my, pochopitelně, samozřejmě pouze ihned uposlechli. Se zuhelnatělými ostatky své manželky se zamkl v kapli a vydal příkaz, že si za žádnou cenu nepřeje být rušen.“

Sir Toby se ušklíbl a zatahal se za kůži na kořeni nosu. Potom požádal: „Rittere? Povězte mi, čeho jste si všiml.“

* * *

Franz-Karl Ritter, bývalý příslušník Vlkodlačího sboru, jež stále doprovázel vlk Freki, se rozhlížel po královnině ložnici se zájmem pochopitelným u mladého muže, jenž ví, že podobnou

místnost už nejspíš v životě neuvidí. „Zdá se, že tu nejsou žádné skříně,“ poznamenal.

„Šaty královně přináší její garderobiérka. Proto nepotřebuje žádné skříně,“ vysvětlil s lehkou výčitkou v hlase šedovlasý sluha, který do té doby doprovázel lorda komořího stejně tiše a nenápadně, jako Ritter sira Tobyho.

Ritter se otočil na patě. „Královna má garderobiérku? Tak to musela být u toho, když došlo k *Feuerbrunst*, k tomu... zatracení! Jak se to řekne? Ke...“

„Ke vzplanutí,“ doplnil sir Toby. „Máte pravdu, musíme ji vyslechnout. Pane Vestey, pošlete prosím ihned pro lady Anne.“

„Ale...“

„Hned, pane Vestey.“

Ritter mezitím vklouzl do Frekiho mysli a poslal zvíře na obchůzku po perimetru komnaty. Jeho smyslové centrum zaplnil přívál vlčích pachových vjemů. Všem dominoval zápach smrti, jak jinak, ale byly tam i další pachy: parfémy, *poudre de riz*, po růžích vonící chemikálie na čištění koberců, ložní prádlo se slabým závanem královnina pachu (což bylo něco tak běžného, že jej Ritter bez obtíží ignoroval), saténové pokrývky, irská krajka a tu a tam kousíček sazí, který odlétl z královnina hořícího těla. A k tomu... „Pomozte mi odstrčit postel od zdi,“ požádal Ritter.

Sir Toby a lord Beckford bez reptání uposlechli. S hekáním společnými silami posunuli masivní kus nábytku do místnosti.

Ritter vytáhl z kapsy bílé rukavičky a navlékl si je. Potom se sehnul k zemi a zvedl maličký ohořelý kousek červené látky. „Ha! Tady máme zbraň – samotné šaty. Látka je utkaná z nití vyrobených ze salamandří srsti.“

„Salamandr? Myslíte ohnivého ducha? Jste si tím jistý?“

„Kdybyste měl čich jako vlk, nepochyboval byste. Tomu pachu se nic ani vzdáleně nepodobá.“ Ritter vylovil z kapsy čtveřec papíru a začal ho skládat do obálky, aby do ní uložil zbytek látky. „Teď jen kdybychom věděli, co šaty zažehlo. Jakmile vzplanou, lidské tělo se v nich samozřejmě v mžiku usmaží. Nezbytný tuk v ženském těle tvoří mezi osmi a dvanácti procenty tělesné hmotnosti, což je dost na to, aby...“ Ve dveřích se objevila žena a Ritter se stáhl z Frekiho mysli.

„Pane? Poslal jste pro mě?“ Žena, která vešla do komnaty v doprovodu zasmušilého pana Vesteyho, se vyznačovala spíše aristokratickými než krásnými rysy. Obě ruce měla čerstvě obvázané.

Sir Toby byl najednou samá pozornost a shovívavost. „Má drahá lady Anne! Musel to pro vás být strašný zážitek. Vaše nebohé ruce! Doufám, že povolali kouzelníka z Chirurgické koleje, aby je očaroval hojivým kouzlem.“

„Ach ano, byl jemný a také velmi zdvořilý. Říkal, že...“

„Popálila jste si ruce při tom incidentu?“ zeptal se Ritter.

Na tvář lady Anne se vrátil sklíčený výraz. „Právě jsem zapínala poslední knoflík na nových šatech Jejího Veličenstva, když... vtom... mi pod rukama vyskočily plameny.“

„Pššš, pššš, má drahá. Jen klidně plačte.“ Sir Toby vzal ženu do náruče; v jeho objetí se téměř ztrácela. Plakala mu na prsou. „Máte za sebou ořesný zážitek, ale nemějte obavy, ničemově, kteří to spáchali, budou dopadeni a potrestáni. Přisahám vám, že vaše paní bude pomstěna.“

„Ty šaty,“ ozval se znovu Ritter. „Královna Titanie si je oblékla poprvé?“

Odněkud z hlubin objetí sira Tobyho se ozvalo vzlyknutí. „Ano.“

„Odkud byly?“

„Ušili je u Knopfmana a Rosenberga, pokud vím.“

„Na královninu objednávku?“

„To nevím.“

„Byl to dárek? Třeba od nějakého cizího vyslance?“

„Nevím.“

„Kdo je přinesl do paláce?“

„Gregory Pinski.“ Lady Anne zvedla hlavu a nepatrně se pousmála. „Pracuje u Knopfmana a Rosenberga. Obvykle neznám jména poslíčků, ale Gregory zná spousty drbů a nádherně flirtuje. Ve vši nevinnosti, abyste rozuměli, ale je nadmíru zábavný.“

„Když ten Pinski přinesl šaty, nezmínila jste se mu náhodou při všem tom klevetění a flirtování, že si královna Titanie chce nové šaty obléci právě dnes?“

„Já... Já už nevím. Je to možné.“

„Zamyslete se pořádně! Tak řekla...?“

„Pane Vestey!“ prohlásil sir Toby nahlas. „Byl byste tak laskav a doprovodil lady Anne zpět do její komnaty? Má za sebou náročný den a nepřekvapilo by mě, kdyby jí lékař chtěl předepsat sedativa.“ Když dáma vyšla z místnosti, otočil se k Ritterovi a zvolal: „Můj drahý mladý tupče! V životě jsem snad neviděl nikoho jiného jednat s ženami tak zpropadeně neurvale.“

„Mám výsledky,“ bránil se Ritter. „To je přece podstatné.“

„Zatím žádné výsledky nemáte,“ připomněl mu sir Toby. Pak se otočil k lordu Beckfordovi. „A teď, ať si to přeje, nebo ne, musím mluvit s králem. Válka, která se tak dlouho vznášela ve vzduchu, konečně vypukla a Jeho Veličenstvo král musí začít chystat nejdůležitější projev, jaký kdy v Parlamentu přednesl.“

„Kaple je zamčená, střezaná a král se odmítá s kýmkoliv bavit.“

„Musím vám připomínat, že jsem kouzelník? Ať tak, nebo tak, Oberon mě přijme. Vyšetřování prozatím ponechám v rukách...“ sir Toby zpražil Rittera pohledem, „... mého tak schopného pobočníka.“

S vlkem v patách pospíchal Ritter Londýnem a cestou narážel na shluky lidí zabraných do vzrušené debaty. Z útržků jejich hovorů pochopil, že už se rozkřiklo, že král co nevidět vyhlásí válku. Věděl, že sir Toby si přeje, aby onu záležitost co nejrychleji uzavřel a mohl se věnovat důležitější věci, než je smrt jediné ženy, byť se zrovna jedná o královnu.

Ritter se však domníval, že v tomto ohledu se jeho pán mylí. Ano, Mongolský čaroděj tohle zvěrstvo zcela jistě zosnoval proto, aby v čase nouze britský lid ochromil zármutkem a nerozhodným králem. Každopádně už se stalo a nyní přicházely v úvahu jen dvě možnosti – buď se siru Tobymu podaří Oberona VII. přesvědčováním nebo výhrůžkami přimět, aby udělal, co je třeba, nebo nepochodí, a v tom případě bude třeba najít cestu z bezvhládí. Z tohoto pohledu tedy zatčení samotného pachatele ničemu příliš nepomůže. Ovšem pachatel či pachatelé zůstávali na svobodě a mohli napáchat další škody a sabotáže, aby zmařili britské válečné úsilí. Kdo mohl tušit,

jaké zdroje měli k dispozici? Mongolský čaroděj byl proslulý rafinovaností a důvtipem. Navíc byl také důsledný a tuto záležitost zjevně naplánoval dlouho dopředu.

Zahnul ze Savile Row do postranní uličky a zaklepal na dveře dámského krejčovství. Nedočkal se žádné odpovědi. Místo aby se pokusil vylomit zámek, zaskočil do vedlejšího krejčovského krámu a trochu se poptal. V malých specializovaných komunitách obvykle věděl jeden řemeslník o druhém hodně.

A tak, když o několik hodin později přišla ulicí štíhlá, tmavovlasá žena s těžkým balíkem v ruce, zjevně s překvapením zjistila, že je obchod zavřený, a odemkla si, Ritter na ni čekal. Vystoupil z podloubí a zeptal se: „Jste Židovka Shulamith Rosenbergová?“

Žena si ho prohlížela jako obzvlášť odporného hada. „Kdo se ptá?“

„Jmenuji se Franz-Karl Ritter, jsem přidělen k výzvědné službě vaší vlády a víc vědět nepotřebujete. Můžeme v tomto rozhovoru pokračovat uvnitř?“

Slečna Rosenbergová vešla do obchodu. Ritter s Frekim ji následovali.

Dáma si odložila balík a zažehla dvě olejové lampy, které ozářily skromný krejčovský krámk, jenž vypadal jako ztělesnění úctyhodnosti. „Mluvte,“ zavrčela.

„Před nedávnem vaše firma doručila róbu Jejímu Veličenstvu královně Titanii. Nesnažte se to popřít.“

„Není co popírat. Knopfman a Rosenberg šijí pro královnu. Tento fakt máme napsaný na vývěsním štítu u dveří.“

„Po Knopfmanově smrti se váš otec stal hlavním krejčím. Vy se v tomto ohledu také těšíte značné vážnosti, byť ne takové jako on. Menší zakázky přenecháváte šikovným šičkám z okolí, ale váš podnik je v zásadě dvoučlenná záležitost. Asi před patnácti lety, když jste byla ještě dítě, jste sem s otcem přišla z Ruska, a řemeslo vám vzkvétá. Před rokem jste přijali muže jménem Gregory – nebo přesněji Gregori – Pinski, což je rovněž Rus, aby se staral o účetnictví. Včera jste musela odjet do Brightonu, ale sousedům jste oznámila, že se vrátíte dnes odpoledne.“

„Jela jsem tam úplně zbytečně. Klientka, která pro mě údajně poslala, přísahala, že nic takového neudělala. Proč mi tu vyprávíte věci, která už dávno vím?“

Ritter částí svého vědomí vklouzl do mysli Frekiho. Natočila vlčí hlavu tak, aby se díval přímo na ženu. *Sleduj*, nakázal mu v duchu. „Určitě jste slyšela, že armády Mongolského čaroděje táhnou Evropou. Víte také, že byla královna Titanie zavražděna?“

Shulamith Rosenbergová zalapala po dechu. Z tváře jí zmizela všechna barva. Freki cítil její zděšení. Pokud to byla hraná reakce, pak byla vynikající herečka. „Tanya je... Totiž, královna...?“

„Je mrtvá. Navíc vražednou zbraní byla róba, kterou dostala z tohoto podniku.“ Ritter se pozorně díval, jak slečna Rosenbergová přivřela oči a zakolísala, jako by se šokem chystala omdlít. „Podniku, o němž jsem právě zjistil, že jej tvoří samí Rusové. Jistě chápete, proč jsem vůči vám tak podezřívavý.“

S lehkým překvapením Ritter sledoval, jak na něj žena vytřeštila oči, a pak je vzteky přimhouřila.

„Jestli si myslíte, že jsme ruští agenti, tak nevíte nic o tom, jak v Rusku zacházejí s Židy! Proč si vlastně myslíte, že jsme sem přišli? V Petrohradu nám zabavili dům, zničili obchod a násilníci nám vyhrožovali zabitím. Stálo nás to veškeré úspory, abychom se dostali do Londýna a mohli začít znovu.“

A přesto si myslíte, že bychom se já a můj otec obrátili proti národu, který nám poskytl bezpečné útočiště mimo dosah toho mongolského přivandrovalce? Královna ke mně byla laskavá, přestože z toho neměla žádný zvláštní užitek. A já ji na oplátku milovala jako kterýkoliv její rodilý poddaný. Vy opovázlivče! Plivla bych vám pod nohy, kdybychom nestáli v mém obchodě.“

Ritter vystoupil z Frekiho mysli a uklidňoval ji: „Nelekejte se.“ Žena své pobouření nepředstírala, tím si byl prozatím jistý. „Já vám věřím. Ale musel jsem tu možnost zmínit.“

Žena ho dál provtvářala pohledem, jako by ho chtěla proměnit v kámen. Tenhle výslech v podstatě skončil a celé to byla jeho zpropadená chyba. Co by v takové situaci řekl sir Toby? Ritter si vůbec nevěděl rady a nenapadlo ho nic lepšího, než napodobit svého nadřízeného – otevřít náruč a říct: „Jen klidně plačte.“

S úžasem poté sledoval, jak k němu Shulamith Rosenbergová přiběhla, chytla ho oběma rukama za klopy žaketu, zabořila mu tvář do hrudi a žalostně se rozplakala. Ritter ji objal a vydával neurčité konejšivé zvuky. Několik minut tak stáli, dokud se žena nevyplakala a neodstoupila od něj.

Ritter jí beze slova podal kapesník a ona si ho tiše vzala.

Potom, jak jen nejjemněji dovedl, Ritter nadnesl: „Slečno Rosenbergová, nebo bych spíš měl říci Shulamith. Musím vyslechnout Abrahama Rosenberga. Totiž vašeho otce. Kde ho najdu?“

„Měl by být tady,“ odpověděla Shulamith. „Možná usnul vzhodu. Koneckonců je to už starý pán.“

„Tak se po něm pojďme podívat.“

* * *

V zadní části obchodu se nacházela uklizená a dobře vybavená dílna. Celou jednu stěnu tvořila soustava překřížených šikmých fošen, které vytvářely kosočtvercové přihrádky na štůčky různých látek rozmanitých barev. Z oken na protější zdi se otevíral pohled na malou zahrádku a cihlový zadní trakt sousední budovy. Okny proudilo dovnitř sluneční světlo a ozařovalo bělovousého muže, který vypadal trochu jako světec a seděl na dřevěné židli s hlavou opřenou o prsa, jako by klimbal. Z hrudi mu trčely krejčovské nůžky.

Někdo ho ubodal.

Shulamith přidušeně vyjekla a chystala se k němu rozběhnout. Ritter ji však zachytil za zápěstí a silou ji strhl zpátky. „Ničeho se nedotýkejte!“ přikázal. „Váš otec je mrtvý, o tom není pochyb. Freki mi to říká a v těchto záležitostech se vlci nikdy nemýlí. Navíc vám mohu říct, že k vraždě došlo před mnoha hodinami, brzy ráno – tedy zhruba v době, kdy odsud měl Pinski odejít s ohnivou róbou do paláce.“ Spoil se v duchu s vlkem. „Což mě přivádí k myšlence, kde se asi skrývá třetí a čím dál podezřelější člen vašeho podniku.“

Vzápětí Freki vyrazil na druhý konec dílny a rozběhl se po úzkých schodech, které vedly do druhého a třetího patra, která sloužila jako obytná. Netrvalo mu ani minutu, než zjistil, že tam účetní není.

Ritter pustil Shulamith.

Beze slova klesla na kolena po starcově boku a upřela pohled do jeho vrásčité tváře. „Ach, otče!“ zvolala. Potom se obrátila k Ritterovi. „Mohu mu políbit ruku?“

„Myslím, že to ničemu neuškodí,“ opáčil Ritter a zdvořile odvrátil pohled.

Krátce poté ve tváři popelavá Shulamith vstala. Skoro nevzrušeně poznamenala: „Podívejte. Tam jsou šaty, které otec ušil pro královnu. Nikdo je nedoručil. Takže to nakonec nebyla naše práce.“ Ritter se podíval na krejčovskou pannu, na niž mu ukazovala, a uviděl nádhernou ohnivě oranžovou róbou, dozajista hodnou člena královské rodiny. Pokrčil rameny.

„Muž, který dokáže ušít jednu šaty, dokáže ušít i dvoje. Jedny zabijí královnu. Druhé oklamou dceru.“

„Netvóre! Můj otec by něco takového nikdy neudělal. Byl to dobrý člověk.“

„*Gnadige Fraulein*, pracuji pro tajnou službu vašeho národa a vím lépe než vy, k čemu všemu může být i dobrý člověk přinucen. Má ve staré vlasti nějaké příbuzné? Možná byl v sázce dokonce váš život. I to nejpevnější svědomí se dá zlomit.“

„Dělá se mi z vás zle,“ pronesla Shulamith pomalu a důrazně.

„Já jsem v tom zcela nevin,“ připomněl jí. „Pouze se snažím pokud možno bez emocí porozumět zločinu, abych mohl přivést pachatele před spravedlnost. V tuto chvíli hovoří všechny důkazy proti setrvalé nepřítomnému panu Pinskému. Bydlí tady v domě?“

„Ano, ve třetím patře. V části pro služebnictvo.“ Vzápětí Shulamith zodpověděla i nevyslovenou otázku: „Máme ještě kuchaře a služebnou. Dnes mají volno.“

„Při zločinu tak pečlivě naplánovaném bych ani nic jiného nečekal.“ Ritter nakrátko vklouzl do vlčí mysli. *Běž k předním dveřím*, rozkázal. *Hlídej tam*. Nechtěl ztrácet čas tím, že by se vracel a zamykal dveře. Ale také nechtěl, aby se po obchodu pohyboval někdo cizí, zatímco bude vyšetřovat.

Vlk poslušně odklusal.

„Podíváme se do jeho pokoje,“ prohlásil Ritter. „A pokud můžete, povězte mi něco o povaze pana Pinského.“

* * *

„Není moc co říct,“ shrnula Shulamith, když stoupali do schodu. „Pinski se tu objevil loni, když se s námi náhle rozloučil náš starý účetní. Otec si ho nikdy neoblíbil, i když svoji práci dělal dobře. Byl to velmi povrchní muž. Věčně žertoval, kláboval a flirtoval s ženami. Se mnou samozřejmě ne, já byla dcerou jeho zaměstnavatele. Každopádně si nemyslím, že by měl ženy nějak rád. Rozhodně nikdy neměl žádnou přítelkyni. Rád předváděl kouzelnické triky.“

Ritter se zastavil v půlce kroku. „Jaké kouzelnické triky?“

„Hlavně karetní. Vytahoval mince z uší. Šikovné figle s koušky provázku.“

„Nedokázal také, čirou náhodou, vyvolat oheň?“

„Nic takového jsem ho nikdy dělat neviděla.“

Ritter pokračoval ve výstupu. „Dobrý pyromancer by dokázal zapálit róbou na dálku. Víte jistě, že nikdy nepředvedl nic pozoruhodného s ohněm?“

„To bych si pamatovala.“ Vyšli do nejvyššího patra. „Támhle je jeho pokoj.“ Shulamith se otočila k Ritterovi a překvapeně ho upozornila: „Kouří se vám z žaketu.“

Současně s tím ucítil Ritter na hrudi mravenčení, či dokonce svrbění. Obálku s útržkem ohnivě róby vyškubl z náprsní kapsy právě včas, aby mohl sledovat, jak vzplála jasným plamenem.

Stalo se to zcela náhle a po obálce a šatech nezůstalo nic než popel a úžas.

„Tělesné teplo,“ prohlásil Ritter. „Pochopitelně. Vz...“ zatápal v paměti po tom správném slově, „... *vzplanutí* způsobilo tělesné teplo. Ten váš Pinski nakonec vůbec nemusel být ohnivý

mág. "Vzal za kliku, zjistil, že dveře jsou zamčené, a tak vytáhl z kapsy pouzdro na doutníky. Vysunul z rámečku ozdobný slonovinový obdélník, který s sebou nosil právě pro tyto účely, a pustil se do otevírání zámku.

* * *

Pinského pokoj byl malý a spartánsky zařízený. Měl tam postel s tenkou matrací, prostěradlem a přikrývkou, a pod postelí smaltovaný nočník. Byla tam také komoda a na ní umývadlo, jednoduchý borovicový šatník a u zdi naproti posteli stál – a vypadal naprosto nemístně – vodou naplněný žlab.

Ritter se nad korytem sehnul. Ve vodě ležely zbytky dvou štůčků oranžovorudé látky. Aniž by se obtěžoval svlékat žaket nebo si vyhrnovat rukávy, sáhl do žlabu a vytáhl oba štůčky ven. Otočil se a hodil je na Pinského postel. Dopadly na deku a neodpadla z nich ani kapka, protože na vzduchu okamžitě uschly.

„Ohnivá látka,“ hlásil Ritter. „Utkaná z nití vyrobených ze salamandří srsti.“

Shulamith se tkaniny užasle dotkla. „Takový materiál jsem v životě neviděla.“ Stiskla sukno mezi prsty a pohladila přízi. „Je to mimořádně kvalitní práce. Muselo přijít na ohromné jmění.“

„Když budeme mít štěstí, nepřijdeme kvůli němu o království.“ Ritter otevřel šatník a začal se prohrabávat Pinského oblečením. Prohledával kapsy, hledal dokumenty schované v podšívce. Slyšel jak Shulamith po jeho boku otevírá a zavírá zásuvky.

Najednou prudce vydechla.

„Skříňka!“ zvolala. „Je na ní přilepená cedulka, na níž stojí ‚Za vaši pohostinnost‘.“

Ritter se s trhnutím obrátil. „Ne...“

Pozdě. Shulamith už pootevřela víko.

V ten okamžik se ven vysypaly stovky blech. Zběsile skákaly a hopsaly po pokoji, přičemž Rittera mnohokrát kously do rukou a obličeje. Soudě podle toho, jak se oháněla Shulamith, pokousaly i ji.

Ritter poznal za svého života mnoho skutečně geniálních mužů a věděl, že se jim intelektem nevyrovná. Ale disponoval velmi silnou vůlí a dokázal věci promyslet, dojít k závěru a podle něj se zachovat mnohem rychleji, než všichni jeho chytřejší vrstevníci.

Existoval jen jediný důvod, proč by za sebou sabotér zanechal krabičku plnou blech. Aby natropil nějakou neplechu. Jakou neplechu? Tahle havěť roznášela jedinou vážnou nemoc – mor. Pinski to zařídil tak, aby už dávno pryč z Londýna, až někdo ty blechy vypustí. Proto byl Ritter už v podstatě odsouzen zahynout pomalou a bolestivou smrtí. Stejně jako značné procento populace města, jakmile se ty blechy rozšíří z domu krejčího.

Pokud se jim je nepodaří dřív zničit.

„Honem!“ Ritter popadl jeden štůček ohnivě látky a rozvinul jej po pokoji. „Pomozte mi rozprostřít tu látku!“ Jakmile Shulamith švihla druhým štůčkem ve vzduchu, zvedl Ritter jeden konec svého pruhu látky a začal ho usilovně třít. Aby ho zahřál.

Nemohl se ubránit myšlence, že je škoda, že je s ním Shulamith v místnosti. Bylo by mnohem užleštější, kdyby tam zahynul sám.

Potom mu látka pod rukama vybuchla. Tlaková vlna jej odhodila do žlabu a připravila o vědomí.

